

съ Цанкова отъ Букурещъ, а като извѣстенъ българинъ и членъ отъ Букурещката българска дружина, пожела да се запознае по-отблизу както съ нашата мисия, така и съ настоящето наше положение. Остатъка отъ деня на пристигането ни прѣкарахме съ него, както и частъ отъ слѣдния день, недѣля, ^{12/24} септемврия, прѣзъ който день попрѣгледахме сега всички наедно меморандума. Той биде одобренъ и се прѣписа отпослѣ на чисто.

Въ понедѣльникъ, ^{13/25} септемврия, часа кждѣ 10—11 ние ходихме въ писалището на *Дейли Нюзъ*, за да видимъ директора му, но тамъ ни казаха, че той се намира въ това писалище само кждѣ 10 часа вечеръта и че, ако искаме безъ друго да видимъ него лично, ние трѣба да се върнемъ тамъ по тоя точно часъ, инакъ той е невидимъ въ друго врѣме. Трѣбаше да се съгласимъ и да чакаме тоя часъ, колкото странно и да ни се виждаше това врѣме за едно първо посѣщение при единъ господинъ, когото нѣмахме честь да познаваме.

Прѣзъ деня ние счетохме за длъжностъ да идемъ да поднесемъ нашитѣ почитания на госпожа Странгфордъ (*Lady Strangford*), извѣстната благородна англичанка, която, ако и при особени политически възгледи по отношенията между турцитѣ и християнитѣ, по-частно българитѣ, каквито възгледи ималъ и покойниятъ ѝ мжжъ лордъ *Strangford*, показва живъ интересъ по онова врѣме къмъ злочестия български народъ. Тя пожъртува сама, па пристоя да пожъртуватъ и други лица и учрѣждения помощи и милостини за пострадалитѣ български села и семейства, и тия помощи и милостини тя раздаде едни чрѣзъ довѣрени ней лица, други пъкъ сама тя лично, като посѣти и видѣ отблизу разоренитѣ мѣста и оголенитѣ имъ жители, които и поулесни едни съ парична помощъ, други съ прости дрѣшки, нѣкои пъкъ съ съграждане